

Lovforslaget, at Arbejdsraadet kan kræve noget saadant af Arbejdsgiveren, og han vil fuldstændig være fri for Arbejdsraadet, naar han opgiver, hvad han kan, uden Hensyn til, om han har ført det Regnskab, der er Tale om. Arbejdsraadet maa søge sine Oplysninger hos alle andre, hos Arbejderne og alle vedkommende, eller som det hedder i Lovforslaget: „Arbejdsraadet er berettiget til af Arbejdsgivere, Arbejdere og andre vedkommende, herunder den behandelende Læge, at begære og faa meddelt enhver Oplysning i Anledning af Ulykkestilfældet“, altsaa enhver Oplysning, som de ere i Stand til at give, ikke mere og heller ikke mindre. — Dernæst vil jeg bemærke, at jeg ønsker i og for sig ikke denne Forandring af Navnet „Arbejdsraadet“, men jeg udtalte mig saaledes, at jeg ganske henstiller til det høje Ting, om det vil vedtage den, jeg selv vil afholde mig fra at stemme om dette Forslag om Arbejdsraadet.

Stilling: Ja, jeg skal fatte mig i stor Korthed. Efter at den højtærede Minister og det ærede kongevalgte Medlem (Goos), der var Ordfører for det forrige Gang nedsatte Udvalg, jo have fraraadet alle de Ændringsforslag, som ere af indgribende Betydning, og navnlig efter at det ærede Medlem fra Kjøbenhavn, (Oct. Hansen) har udtalt, at han heller ikke kan give sin Tilslutning dertil, saa kunne vi ikke vente, at vi kunne faa gennemført noget af det, som vi i Grunden sætte særlig Pris paa. Det, der for os stod som det vigtigste, var at faa det ud af Loven, at Loven kun skulde gælde for dem, der drive deres Forretning som Næringsvej; dertil sigte jo alle de forskellige Ændringsforslag, og naar det ene ikke kan tiltrædes, falde de andre bort, de staa alle sammen i Forbindelse dermed. Vi ville gerne give Loven en videre Ramme, vi ville gerne paa den ene Side have flere Arbejdere ind under Loven, og paa den anden Side ville vi ikke have sat dette, om jeg maa bruge det Udtryk, Straffemærke paa den, der driver sin Forretning som Næringsvej, at kun de Arbejdere, der arbejde hos en saadan Mand, skulle være forsikrede, hvorimod en Arbejder, der bliver lønnet af en Mand, som ikke driver sin Forretning som Næringsvej, ikke skulde have nogen som helst Forsikring, saa at han altsaa ikke faar nogen Erstatning i det Tilfælde, at han kommer til Ulykke under det samme farlige Arbejde. For os har det staaet saaledes, at denne

Lov først og fremmest har den Opgave at støtte Arbejderne i det videst mulige Omfang, navnlig dem, der udføre de farlige Erhverv. Ved at indskrænke Loven alene til de professionelle Arbejdsgivere gør man Uret mod Arbejderne, og man gør Uret mod Arbejdsgiverne. Jeg tvivler ikke om, at de Herrer, som ere vore Modstandere, jo have et varmt Hjerte for Haandværk og Industri; men jeg tror, at der her gøres en Uret, særlig over for den lille Haandværker, som ofte døjer med at svare, hvad han skal; *ham* bliver der nu paalagt ny Forpligtelser. Derfor maa de Herrer tilgive os, at vi have kæmpet noget haardt for ogsaa paa dette Omraade at faa nogen Forandring. Der er saavel fra den højtærede Minister som fra det ærede kongevalgte Medlem blevet udtalt, at naar en Svend arbejder hos en anden Mand end en professionel Arbejdsgiver, saa er han selv Arbejdsgiver og maa selv tage Risikoen. Ja, det er paa den ene Side noget ganske nyt, men paa den anden Side vil jeg indrømme, at saa bliver Loven ikke det Gode for Arbejderne, som den tilsigter at blive; for det er netop i Praksis meget mere Tilfældet end de Herrer, ane, at den mindre bemidlede Arbejder, som staa uden Arbejde, en kort Tid af Aaret arbejder for egen Regning, ofte med de samme farlige Arbejder, som han ellers har med at gøre, f. Eks. Murere og Tømrere, der om Vinteren for egen Regning udføre forskellige Arbejder. Disse Folk ere udsatte for det samme som den, der arbejder hos andre, og de have saa ikke noget at holde sig til. Vi synes derfor, at der gøres Uret baade mod Arbejderne og mod Arbejdsgiverne, naar altsaa dette Princip kommer ind i Loven. Og naar der ikke gøres Forandring heri, saa har Loven for os, kan jeg sige, tabt det, vi gerne ønskede, at den skulde indeholde, den har da mistet det Gode, som vi haabede at kunne vinde ved vore Ændringsforslag. — Dette har for os været det vigtigste, de andre Punkter ere mindre betydelige. Men jeg maa dog bemærke, at der er et Par enkelte, som jeg her maa fremhæve. De Ord, jeg her udtaler, gælde jo for alle de under Nr. 1, 2, 3, 4, 5, 7 og til Dels 9 og 10 nævnte Ændringsforslag. — Under Nr. 6 have vi jo ønsket, at der skulde sættes: „for saa vidt han er Medlem af en af Staten anerkendt Sygekasse“. Dette have vi gjort for derigennem paa den ene Side at — jeg vil sige — paalægge Arbejderen nogen Ydelse i denne Retning for de Goder, han vil komme til